

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2219010878
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2219010878.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného L. R. a spol., pre pokračovací prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 1T/129/2019-392 zo dňa 04.12.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.03.2020 v Trnave, takto:

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému L. R..

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný L. R., nar. XX.XX.XXXX v C. J., trvalé bydlisko: R. E., C. č. XXX/X, t. č. vo väzbe v ÚVV Leopoldov,

o d s u d z u j e :

Podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona k úhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaný sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda, č.k. 1T/129/2019-392 zo dňa 04.12.2019 bol obžalovaný L. R., nar. XX.XX.XXXX v C. J. v bode 1) a 2) obžaloby uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, pričom v bode 2) obžaloby spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a v bode 3) obžaloby uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a obžalovaný A. R., nar. XX.XX.XXXX v C. J. v bode 2) obžaloby uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

v bode 1) obžaloby obžalovaný L. R. dňa 28. apríla 2019 v čase okolo 18.30 hod. na ulici pred rodinným domom na adrese M. S. č. XXX, okres Dunajská Streda po tom, ako od tam prítomného Z. E., nar. X. C. XXXX žiadal, aby poslal von svoju dcéru O., čomu Z. E. nevyhovel, ale ho vyzval, aby ju nechal na pokoji, obvinený L. R. mu povedal, aby nechodil do R. E., lebo ho dá zbiť, následne z miesta odišiel,

v bode 2) obžaloby obžalovaný L. R. a obžalovaný A. R. dňa 28. apríla 2019 v čase okolo 19.00 hod. na ulici pred rodinným domom na adrese M. S. č. XXX, okres Dunajská Streda, kedy sa v dome nachádzali Z. E., nar. X. C. XXXX, Y. E., nar. XX. D. XXXX, R. P., nar. X. D. XXXX a maloletý RM.M., nar. XX. J. XXXX, začali búchať do vonkajšej bránky predmetného rodinného domu, pričom vykrikovali vulgárne slová na adresu v dome prítomných osôb a slovné hrozili, že ich všetkých pozabijajú,

v bode 3) obžaloby obžalovaný L. R. dňa 6. mája 2019 v čase okolo 23.30 hod. v obci T., okres Dunajská Streda, v obytnom bloku so súpisným číslom XX, na prvom poschodí, v nájomnom byte č. X.XX, po predchádzajúcej slovnej hádke s C. M., vybral zo zásuvky kuchynskej linky kuchynský nôž s dĺžkou čepele 12 cm, o celkovej dĺžke 24 cm, ktorým bodol C. M. do krku, čím mu spôsobil ranu o hĺbke 4 cm, čím mu preťal kožu, podkožie a svalstvo krku, pričom bodný kanál prebiehal v tesne blízkosti tepny, žily, pažeráka a priedušnice C. M.,

Za tieto skutky okresný súd obžalovanému L. R. uložil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 38 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov. Na výkon trestu odňatia slobody okresný súd obžalovaného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Okresný súd tomuto obžalovanému zároveň uložil podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť škodu poškodenej Sociálna poisťovňa, pobočka Dunajská Streda vo výške 91,10 eur a poškodenému C. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. S. č. XXX titulom bolesného škodu vo výške 202,60 eur.

Obžalovanému A. R. okresný súd uložil podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok za súčasného zrušenia Trestného rozkazu Okresného súdu Komárno sp. zn. OT/56/2019 zo dňa 22.09.2019 vo výroku o treste ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd tomuto obžalovanému uložený trest podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 30 (tridsať) mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 trestného zákona okresný súd uložil obžalovanému zároveň aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na 5 (päť) rokov.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 392-394.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obidvaja obžalovaní na hlavnom pojednávaní dňa 27.11.2019 po zákonom poučení v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhlásili, že sú vinní zo skutkov, ktoré sa im kladú za vinu a svoje konanie oľutovali a zároveň kladne odpovedali na otázky v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku. Okresný prokurátor ako aj všetci poškodení navrhli prijať vyhlásenie obžalovaných, okresný súd toto vyhlásenie obžalovaných prijal a vyhlásil, že dokazovanie nevykoná v rozsahu v akom sa obžalovaní priznali k spáchaniu skutkov.

Pokiaľ ide o obžalovaného L. R., okresný súd z odpisu Registra trestov zistil, že tento obžalovaný bol doposiaľ 4 krát súdne trestaný, pokiaľ ide o 3 odsúdenia, hľadá sa naňho akoby nebol odsúdený. V trestnej veci vedenej Okresným súdom Dunajská Streda sp. zn. OT/57/2013 zo dňa 05.06.2013 aj keď bol obžalovaný podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody dňa 10.10.2013 a došlo k vysloveniu osvedčenia po výkone podmiennečného prepustenia v tejto veci ku dňu rozhodnutia súdu nedošlo k vyhláseniu zahladenia tohto odsúdenia, ktorú okolnosť okresný súd pri obžalovanom L. R. vyhodnotil ako priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona. Obžalovaný nie je poberateľom sociálnych dávok ani dávky v nezamestnanosti. Z výkonu väzby nebol hodnotený. Z miesta trvalého pobytu nebolo zistené požívanie alkoholických alebo iných návykových látok. Obžalovaný má jeden záznam v registri priestupkov zo dňa 24.10.2018 za nerešpektovanie dopravného značenia. Okresný súd u tohto obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného

zákona a dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona, v dôsledku čoho postupom podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. S prihliadnutím na spôsob spáchania činu, jeho následky, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobné pomery a možnosť nápravy, dospel k záveru, že premeraným trestom bude trest pri dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby. Zároveň obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody okresný súd zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutkov vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Pokiaľ ide o obžalovaného A. R., okresný súd z Registra trestov zistil, že tento obžalovaný bol doposiaľ 3 krát súdne trestaný, naposledy bol odsúdený Trestným rozkazom Okresného súdu Komárno sp. zn. OT/56/2019 dňa 22.09.2019 podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona k podmienenému trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so skúšobnou dobou na 2 roky a k trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 5 rokov. V registri priestupkov má obžalovaný A. R. celkom štyri záznamy z roku 2015. Okresný súd tomuto obžalovanému uložil podmienený trest odňatia slobody vo výmere jedného roka so skúšobnou dobou na 30 mesiacov pri súčasnom zrušení Trestného rozkazu Okresného súdu Komárno sp. zn. OT/56/2019 zo dňa 22.09.2019 vo výroku o treste, pri súčasnom vyhodnotení stavu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v pomere 1 : 1. Vzhľadom na zrušený trestný rozkaz vo výroku o treste musel okresný súd opätovne uložiť v rámci tohto rozsudku trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Takto uložený trest považoval okresný súd za dostačujúci na nápravu tohto obžalovaného.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie čo do výroku o treste obžalovaný L. R., a to bezprostredne po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní dňa 04.12.2019 (č.l. 391 rub), ktoré následne v zákonnej lehote písomne odôvodnil (č.l. 408).

Obžalovaný považuje uložený trest za neprimerane prísny. Obžalovaný sa ku spáchaniu skutku v plnom rozsahu v plnom rozsahu priznal, spáchaniu skutku oľutoval. Skutočnosť, že nedošlo k zahladeniu odsúdenia vo veci vedenej Okresným súdom Dunajská Streda sp. zn. OT/57/2013 okresný súd nesprávne vyhodnotil ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona aj napriek tomu, že obžalovaný bol z výkonu trestu odňatia slobody v tejto veci podmienenčne prepustený. Navyše, pokiaľ ide o predchádzajúce odsúdenie išlo o trestný čin nenásilnej povahy a obžalovaný tento trest vykonal. V danom prípade tak neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona. Obžalovaný viedol po predchádzajúcom výkone trestu riadny život (t.j. od 26.09.2015) nepretržite po dobu 3 rokov a dňa 07.01.2020 podal obžalovaný prostredníctvom obhajcu žiadosť o zahladenie odsúdenia. Obžalovaný poukazuje na nečakanú smrť matky, ktorá sa odzrkadlila na jeho správaní. Obžalovaný sa v dôsledku straty matky dostal do psychických problémov, pričom nebol schopný riešiť jednotlivé situácie s rozvahou a bez ďalších negatívnych dôsledkov. Tiež poukazuje na to, že obžalovaný žil v spoločnej domácnosti s otcom, ktorý je invalidným dôchodcom, ktorého výživu a starostlivosť zabezpečoval. Otec obžalovaného je výživou odkázaný na obžalovaného. Obžalovaný ako jediná zárobkovo činná osoba zabezpečoval príjem do domácnosti, keď navyše zabezpečoval výživu aj svojej sestre F. R., ktorej finančne vypomáhal. Sestra obžalovaného prišla o svojho druhu, sama sa stará o maloleté dieťa, jej príjem je obmedzený aj zdravotným stavom. Uložením nepodmienečného trestu v trvaní ako uložil okresný súd došlo k porušeniu zásady personalita trestu ako aj zásady úmernosti trestu. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, alternatívne aby vo veci rozhodol sám.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 12.03.2020 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu, na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného a podstatným obsahom spisu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnili poškodení C. M., Z. E. st., Y. E., Z. E. ml., R. P., Sociálna poisťovňa Trnava a všeobecná zdravotná poisťovňa, na čo senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti poškodených. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovaného zmysle § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného sa v plnom rozsahu pridŕžoval písomných dôvodov odvolania. Poukázal na to, že pokiaľ ide o predchádzajúce odsúdenie má vedomosť o tom, že toto odsúdenie bolo medzičasom zahladené. Tiež poukázal na nepriaznivý zdravotný stav sestry obžalovaného, ktorá bola operovaná a t.č. nevidí na jedno oko, v dôsledku čoho bude odkázaná na starostlivosť obžalovaného. Navrhol, aby odvolací súd uložil obžalovanému trest domáceho väzenia. Vzhľadom na skutočnosti uvedené

obhajcom obžalovaného senát odvolacieho súdu verejné zasadnutie prerušil za účelom zistenia, či prišlo k zahladeniu trestu uloženého Okresným súdom Dunajská Streda pod sp. zn. OT/57/2013. Dopytom na Okresný súd Dunajská Streda bolo zistené, že v uvedenej veci nedošlo k zahladeniu odsúdenia, vec je v štádiu zisťovania správ o povesti na obžalovaného.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Odôvodnenie rozsudku okresného súdu zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku, tak po skutkovej ako aj právnej stránke. Pokiaľ však ide o trest uložený obžalovanému L. R., v tejto časti bolo odvolania obžalovaného čiastočne dôvodné, pretože týmto výrokom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona. Práve preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok pokiaľ ide o uložený trest a spôsob ich výkonu (§ 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku) a vo veci sám rozhodol (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku).

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že obžalovaný L. R. napadol rozsudok okresného súdu výlučne čo do výroku o treste, pretom predmetom odvolacieho konanie je preskúmanie rozsudku vo vzťahu k výroku o treste. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obžalovaný L. R. (rovnako ako obžalovaný A. R.) urobil na hlavnom pojednávaní dňa 27.11.2019 vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutkov na podklade obžaloby, pričom okresný súd na návrh prokurátora toto vyhlásenie prijal. Nakoľko inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd teda nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné. (viď. uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/5/2011 zo 7. februára 2012)

V konaní bolo nepochybne preukázané, a to s poukazom na vyhlásenie obžalovaného o vine aj ustálené, že obžalovaný sa svojim konaním dopustil spáchania pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Z toho vyplýva, že v danom prípade išlo o zbiehajúcu sa trestnú činnosť obžalovaného L. R., pričom jeden zo spáchaných skutkov je zločinom, v dôsledku čoho bolo potrebné postupovať podľa § 41 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, t.j. uložiť obžalovanému úhrnný trest podľa činu najprísnejšie trestného a zároveň hornú hranicu trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného zvýšiť o jednu tretinu. Podstatou úhrnného trestu je, že páchatelovi musí byť za zbiehajúcu sa trestnú činnosť uložený vždy len jediný a jednotný trest. Jeden trest, ktorý môže vnútorne pozostávať z viacerých druhov trestu, avšak vždy ide z vonkajšieho hľadiska o jeden jednotný trest ukladaný za najťažší zo zbiehajúcich sa trestných činov. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo/52/2011 z 29. novembra 2011).

V tomto prípade je najprísnejšie trestným, a teda trest sa obžalovanému ukladal podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý je možné páchatelovi uložiť trest odňatia slobody v trvaní 4 až 10 rokov. Po zvýšení hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu potom upravená trestná sadzba, z ktorej musí

súd vychádzať pri uložení trestu je 4 roky až 13 rokov a 4 mesiace. Okresný súd na túto skutočnosť neprihliadol, túto chybu však zhojil odvolací súd.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého výroku zistil tiež, že okresný súd pochybil pri zisťovaní a následnom priznaní príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, a to práve vzhľadom na zbiehajúce sa trestné činy a ukládanie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona. Odvolací súd sa plne stotožňuje s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal a skutok oľutoval, čo sa premietlo aj vo vyhlásení obžalovaného o vine na hlavnom pojednávaní) ako i príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený). Nemožno sa však stotožniť s názorom okresného súdu, že obžalovanému príťažuje aj okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, a to že spáchal viac trestných činov. Súčasná judikatúra vylučuje zdvojenie, teda súčasnú aplikáciu ustanovenia § 37 písm. h) Trestného zákona (posudzovanie spáchania viacerých trestných činov ako príťažujúcej okolnosti) a asperačnej (zostrujúcej) zásady podľa § 41 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona. (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 3. júla 2019, sp. zn. II. ÚS 189/2019).

Rovnaký záver vyplýva aj z judikátu trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline prijatého dňa 14.09.2010 pod sp. zn. JtK 13/10, ktorý bol osvojený všeobecnými súdmi a podľa ktorého na okolnosť, ktorá je dôvodom na zvýšenie trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona - spáchanie dvoch alebo viacerých úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, nemožno zároveň prihliadať ako na príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona - spáchanie viacerých trestných činov. Ak je obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona, t.j. v prípade aplikácie asperačnej zásady, nemožno okolnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, hodnotiť zároveň ako príťažujúcu v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona, pretože by tak došlo k dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti a duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na vyššie uvedené bola námietka obhajoby vo vzťahu k priznaniu príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona dôvodná.

Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolací súd dodáva, že tieto dôvodné neboli. Pokiaľ ide o námietku obhajoby o zahľadení odsúdenia vo veci vedenej Okresným súdom Dunajská Streda pod sp. zn. OT/57/2013, táto námietka bola vyvrátená priamo na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu dňa 12.03.2020, keď tunajší odvolací súd zisťoval, či v danej trestnej veci došlo k zahľadeniu odsúdenia s negatívnym výsledkom. Práve preto potom okresný súd správne obžalovanému priznal príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. K tvrdeniu obhajoby o tom, že od podmieneného prepustenia z výkonu trestu pokiaľ ide o odsúdenie vo vyššie uvedenej trestnej veci obžalovaný vedia riadny život odvolací súd poukazuje na odpis z Registra trestov na obžalovaného, z ktorého vyplýva, že po podmienenom prepustení z výkonu trestu bol obžalovaný opätovne odsúdený v trestnej veci vedenej Okresným súdom Dunajská Streda sp. zn. 2T/171/2013. V tejto veci bolo upustené od potrestania. Odvolací súd nespochybňuje skutočnosť, že obžalovaný sa pokiaľ ide o odsúdenie v trestnej veci sp. zn. OT/57/2013 osvedčil, táto skutočnosť však svedčí len o tom, že po dobu podmieneného prepustenia sa nedopustil trestného konania. Túto skutočnosť nie je možné v žiadnom prípade zamieňať s inštitútom zahľadenia odsúdenia, teda hľadiť na obžalovaného akoby odsúdený nebol ako sa nesprávne domnieva obžalovaný.

Odvolací súd ako dôvod na zmenu uloženého trestu v podobe jeho zníženia neprijal ani námietku o zlom psychickom stave obžalovaného v dôsledku smrti matky ako ani tvrdenia o odkázanosti členov rodiny na výživu zo strany obžalovaného. Odkázanosť svojho otca ako aj sestry práve na príjem a finančné zabezpečenie obžalovaný navyše nijako nepreukázal. Skutočnosť, že otec obžalovaného je poberateľom dôchodku, ktorý je navyše zaťažovaný exekúciou nijako nesúvisí s trestným konaním obžalovaného a neodôvodňuje zmiernenie trestu. Odvolací súd nespochybňuje a oceňuje záujem obžalovaného starať sa o svojich blízkych, no na túto povinnosť mal myslieť v čase, kedy sa dopustil spáchania skutkov, za ktoré je stíhaný v tejto veci o to viac, že u obžalovaného nejde o prvopáchateľa trestnej činnosti alebo o osobu, ktorá si vzhľadom na svoj vek neuvedomuje následky svojho konania. Obžalovaný je osobou s bohatou kriminálnou minulosťou, v minulosti opakovane odsúdený tak na podmienené ako aj nepodmienené tresty odňatia slobody. Je zrejmé, že predchádzajúce odsúdenia naňho nemali žiaden výchovný vplyv, predošlé tresty neprinútili obžalovaného osvojiť si také normy

správania, ktoré musí rešpektovať, aby opätovne nedopustil páchania trestnej činnosti. Obžalovaný ako trestne zodpovedný páchatel mal možnosť rozhodnúť sa ako naloží so svojim životom, či bude dodržiavať zákonné príkazy a obmedzenia vyplývajúce z Trestného zákona, obzvlášť keď sa snaží presvedčiť súd o odkázanosti rodinných príslušníkov na jeho príjem a starostlivosť. Nie je namieste, aby nepodmienečné odsúdenie a s ním spojená následná nemožnosť zabezpečovať starostlivosť o svojho otca a sestru v takomto prípade pripisoval na farchu súdu. Takáto obhajoba je zo strany obžalovaného účelová, motivovaná snahou privodiť si miernejší trest.

Napokon, pokiaľ ide o obhajobou navrhovaný trest domáceho väzenia podľa § 53 Trestného zákona, ani v tomto smere nemožno s obhajobou súhlasiť. V ustanovení § 53 ods. 1 písm. a) až c) Trestného zákona sú taxatívne vymenované podmienky, za súčasného splnenia ktorých možno páchatelovi uložiť takýto trest. Odvolací súd konštatuje, že už len prvá podmienka pod písm. a), t.j. povaha spáchaného činu a osobné pomery páchatel'a absolútne vylučuje uloženie tohto druhu trestu. Skutky, pre ktoré je obžalovaný stíhaný sú úmyselnými trestnými činmi ktorých protiprávnosť nie je nepatrná. Tu odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovaný spáchal čin podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona so zbraňou (nožom) v ruke, pričom agresívne zaútočil na životne dôležitý orgán. Zo znaleckého posudku vyplýva, že obžalovaný zaútočil na kritickú oblasť tela poškodeného, kde sú nahustené na malom priestore životne dôležité orgány a štruktúry a bolo len otázkou šťastia, že krčné tepny neboli zasiahnuté a nedošlo k fatálnym následkom. Spôsob spáchania činu v spojení s osobou obžalovaného tak ako bolo uvedené vyššie vylučuje uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Nie je namieste tiež neprimerane povyšovať priznanie sa k spáchaniu skutku formou vyhlásenia v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Na túto okolnosť tak okresný súd ale tiež aj odvolací súd pri rozhodovaní o treste prihliadol, a to nielen ako na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona ale aj pri samotnej výmere trestu, kedy obžalovanému uložený trest znížil, pričom takto uložený trest je len tesne nad dolnou hranicou modifikovanej trestnej sadzby.

Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Odvolací súd vzhliadol u obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Vzhľadom na všetky skutočnosti uvedené vyššie potom obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov (päť) rokov a 6 (šesť) a na výkon trestu odňatia slobody obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, zodpovedajúci § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Takto uložený trest, podľa názoru odvolacieho súdu umocní vedomie obžalovaného o svojom protiprávnom konaní. Páchatel' trestného činu má totižto trest pociťovať ako ujmu a nie ako len formálne odsudzujúce vyjadrenie súdu nad jeho protiprávnym konaním, ktorého znaky sú uvedené v osobitnej časti Trestného zákona. Takto uložený trest odvolací súd považuje za dostatočný, primeraný a spravodlivý, ktorý ho zároveň odradí od ďalšieho páchania trestnej činnosti.

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/

Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).).

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. (viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018)

Práve pre vyššie uvedené skutočnosti potom odvolací súd rozsudok okresného súdu pokiaľ ide o uložený trest a spôsob jeho výkonu v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.